

Kohtuasi C-172/08

Pontina Ambiente Srl

versus

Regione Lazio

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Commissione tributaria provinciale di Roma)

Keskkond – Direktiiv 1999/31/EÜ – Artikkel 10 – Erimaks tahkete jäätmete prügilasse ladestamise eest – Selle maksu kohaldamine prügila käitaja suhtes – Prügila käitamiskulud – Direktiiv 2000/35/EÜ – Viivitusintress

Kohtuotsuse kokkuvõte

1. *Keskkond – Jäätmed – Jäätmete ladestamine prügilasse – Direktiiv 1999/31 – Põhimõte „saastaja maksab”*

(Nõukogu direktiiv 1999/31, artikkel 10)

2. *Õigusaktide ühtlustamine – Hilinenud maksmisega võitlemine äritehingute puhul – Direktiiv 2000/35 – Kohaldamisala*

(Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2000/35, artikkel 1, artikli 2 punkt 1 ja artikkel 3)

1. Direktiivi 1999/31 prügilate kohta (muudetud määrusega nr 1882/2003) artiklit 10 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mis kohustavad prügila käitajat tasuma maksu, mille peavad talle hüvitama jäätmeid ladestanud omavalitsusüksused, ja mis näevad ette käitajale rahatrahvi määramise maksu hilinenud tasumise korral, kuid siiski tingimusel, et koos nimetatud õigusnormidega võetakse meetmed, millega tagatakse maksu tõhus ja kiire hüvitamine, ja tingimusel, et kohaliku omavalitsusüksuse poolt käitajale makstav hind sisaldab kõiki hüvitamise käigus tekkinud kulusid ja eelkõige kulusid, mis tekivad kohaliku omavalitsusüksuse poolt nimetatud alusel käitajale võlgnetavate summade hilinenud tasumise tõttu, kaasa arvatud selle hilinemise tõttu käitajale määratud võimalik rahatrahv. Siseriikliku kohtu ülesanne on kontrollida, kas nimetatud tingimused on täidetud.

Koormates käitajat selliste kuludega, jäetakse tegelikult tema kanda selliste jäätmete kõrvaldamise kulud, mida tema ei ole tekitanud, vaid mille puhul ta teenuseosutajana lihtsalt tagab nende kõrvaldamise oma tegevuse raames.

(vt punktid 38, 41, resolutsiooni punkt 1)

2. Direktiivi 2000/35 hilinenud maksmisega võitlemise kohta äritehingute puhul artiklit 1, artikli 2 punkti 1 ja artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et sellised summad, mis prügi ladestanud kohalik omavalitsusüksus võlgneb prügila käitajale näiteks tulenevalt maksu hüvitamise kohustusest, kuuluvad kõnealuse direktiivi kohaldamisalasse ja seetõttu on liikmesriigid nimetatud direktiivi artikli 3 alusel kohustatud tagama, et käitaja saab kohaliku omavalitsusüksuse poolt nende summade tasumisega hilinemise korral nõuda temalt sisse intressi.

(vt punkt 48, resolutsiooni punkt 2)

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

25. veebruar 2010(*)

Keskfond – Direktiiv 1999/31/EÜ – Artikkel 10 – Erimaks tahkete jäätmete prügilasse ladestamise eest – Selle maksu kohaldamine prügila käitaja suhtes – Prügila käitamiskulud – Direktiiv 2000/35/EÜ – Viivitusintress

Kohtuasjas C-172/08,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Commissione tributaria provinciale di Roma (Itaalia) 1. aprilli 2008. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 25. aprillil 2008, menetluses

Pontina Ambiente Srl

versus

Regione Lazio,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: kaheksanda koja esimees C. Toader teise koja esimehe ülesannetes, kohtunikud C. W. A. Timmermans, K. Schiemann, P. Kriš (ettekandja) ja L. Bay Larsen,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: ametnik R. Šereš,

arvestades kirjalikus menetluses ja 4. juuni 2009. aasta kohtuistungil esitatud,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Pontina Ambiente Srl, esindajad: *ragioniere* F. Zadotti ja *avvocato* A. Presutti,
- Itaalia valitsus, esindaja: I. Bruni, keda abistas *avvocato dello Stato* G. De Bellis,
- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: A. Aresu ja J.-B. Laignelot,

olles 17. septembri 2009. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab EÜ artiklite 12, 14, 43 ja 46 ning nõukogu 26. aprilli 1999. aasta

direktiivi 1999/31/EÜ prügilate kohta (EÜT L 182, lk 1; ELT eriväljaanne 15/04, lk 228), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. septembri 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 1882/2003 (ELT L 284, lk 1; ELT eriväljaanne 01/04, lk 447), (edaspidi „direktiiv 1999/31”) artikli 10 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. juuni 2000. aasta direktiivi 2000/35/EÜ hilinevad maksimisega võitlemise kohta äritehingute puhul (EÜT L 200, lk 35; ELT eriväljaanne 17/01, lk 226) tõlgendamist.

2 Eelotsusetaotlus on esitatud Pontina Ambiente Srl (edaspidi „Pontina Ambiente”) ja Regione Lazio (edaspidi „Lazio maakond”) vahelises kohtuvaidluses kahe maksuteate üle, milles tuvastati, et Pontina Ambiente tasus hilinemisega tahkete jäätmete prügilasse ladestamise erimaksu 2004. aasta kolmandas ja neljandas kvartalis, ning milles määrati Pontina Ambientele sanktsioonid ja intress tasumata summadel.

Õiguslik raamistik

Liidu õigusnormid

3 Direktiivi 1999/31 põhjenduse 29 sõnastuse kohaselt:

„[T]uleks võtta meetmeid, et tagada, et jäätmete prügilasse ladestamise eest nõutav hind katab kõik kulud, mis on seotud prügila rajamise ja kasutamisega, sealhulgas võimaluse korral finantstagatis või samaväärne tagatis, mille prügila käitaja peab esitama, ja prügila sulgemise, sealhulgas vajalike järelhooldustöödega seotud arvestuslikud kulud”.

4 Direktiivi 1999/31 artikli 1 lõige 1 sätestab:

„[Nõukogu 15. juuli 1975. aasta] [d]irektiivi 75/442/EMÜ [jäätmete kohta (EÜT L 194, lk 39; ELT eriväljaanne 15/01, lk 23), mida on muudetud komisjoni 24. mai 1996. aasta otsusega 96/350/EÜ (EÜT L 135, lk 32; ELT eriväljaanne 15/03, lk 59), (edaspidi „direktiiv 75/442”), eelkõige selle artiklite 3 ja 4 nõuete täitmist silmas pidades on käesoleva direktiivi eesmärk jäätmeladestamist ja prügiladestamist käsitlevate rangete tehniliste ja käitamist reguleerivate nõuete abil ette näha meetmed, menetlused ja juhised, et vältida või võimaluste piires vähendada kogu prügila elutsükli jooksul jäätmeladestamisest tuleneda võivat negatiivset mõju prügilat ümbritsevale keskkonnale, eelkõige pinnavee, põhjavee, pinnase reostust ja õhu saastamist, ning maailma keskkonnale üldiselt, sealhulgas kasvuhooneefekt, ja ka kõiki neist mõjudest tulenevaid ohtusid inimeste tervisele.”

5 Direktiivi 1999/31 artikkel 2 sätestab:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

l) *käitaja* – füüsiline või juriidiline isik, kes vastutab prügila eest kooskõlas prügila asukoha liikmesriigi siseriiklike õigusaktidega; see isik võib prügila rajamise ajast kuni järelhoolduseni muutuda;

[...]

n) *valdaja* – jäätmekitaja või füüsiline või juriidiline isik, kelle valduses on jäätmeladestamiskohad;

[...]”

6 Direktiivi 1999/31 artikkel 10 sätestab:

„Liikmesriigid võtavad meetmeid, millega tagatakse, et prügila rajamise ja kasutamisega seotud kulud, sealhulgas võimaluse korral artikli 8 punkti a alapunktis iv nimetatud finantstagatise või sellega võrdväärse tagatisega seotud kulud, ning prügila sulgemise ja järelhooldusega seotud hinnangulised kulud kaetakse vähemalt 30 aasta jooksul hinnaga, mille võtab prügila käitaja igat liiki prügi ladestamise eest sellesse prügilasse. Nõuete kohaselt, mis on esitatud nõukogu 7. juuni 1990. aasta direktiivis 90/313/EMÜ, mis käsitleb vaba juurdepääsu keskkonnateabele, [EÜT L 158, lk 56; ELT eriväljaanne 15/01, lk 402] tagavad liikmesriigid igasuguse kuludega seotud teabe kogumise ja kasutamise läbipaistvuse.”

7 Direktiivi 75/442 artikli 3 lõike 1 punkt a sätestab:

„Liikmesriigid võtavad vajalikud meetmed, et edendada:

a) esiteks jätmete tekkimise [...] vältimist või vähendamist [...]”

8 Direktiivi 2000/35 artikkel 1 näeb ette, et selle sätteid kohaldatakse kõigi maksete suhtes, mis on tehtud äritehingute eest tasumiseks.

9 Direktiivi 2000/35 artikli 2 punkti 1 kohaselt on „*äritehingud*” „ettevõtjatevahelised või ettevõtjate ja riigiasutuste vahelised tehingud, mille tulemuseks on kaupade tarnimine või teenuste osutamine tasu eest”.

10 Direktiivi 2000/35 artikkel 3 „Hilinenud maksmise intress” sätestab, et liikmesriigid tagavad, et maksu hilinenud tasumise korral tuleb maksta intressi ja võlausaldajal on õigus saada hilinenud maksmise eest intressi, kui ta on täitnud oma lepingulised ja juriidilised kohustused ja kui ta ei ole saanud makstavat summat õigel ajal, välja arvatud juhul, kui viivituse eest ei vastuta võlgnik.

Siseriiklikud õigusnormid

11 Et soodustada jätmete tekitamise vähendamist ning taaskasutamist toorainena ja energia tootmiseks, kehtestati riigi rahanduse ratsionaliseerimist käsitleva 28. detsembri 1995. aasta seaduse nr 549 (*Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*, edaspidi „*GURI*”, regulaarne lisa nr 302, 29.12.1995; edaspidi „seadus nr 549/95”), artikli 3 lõikega 24 erimaks tahkete jätmete prügilasse ladestamise eest.

12 Seaduse nr 549/95 artikli 3 lõige 25 sätestab, et kõnealuse maksuga maksustamise alus on tahkete jätmete ladestamine prügilasse.

13 Seaduse nr 549/95 artikli 3 lõike 26 kohaselt on maksukohustuslane lõppladestamisega tegeleva ettevõtte käitaja, kes on kohustatud nõudma asjaomase maksu sisse jätmed prügilasse ladestanud omavalitsusüksuselt.

14 Seaduse nr 549/95 artikli 3 lõige 27 sätestab, et erimaks tahkete jätmete prügilasse ladestamise eest tasutakse maakondadele.

15 Seaduse nr 549/95 artikli 3 lõiked 28 ja 29 näevad ette, et makstav summa määratakse kindlaks, korrutades maksusumma prügilasse ladestatud jätmete kogusega kilogrammides ning paranduskoefitsiendiga, mis lähtub jätmete erikaalust, kvaliteedist ja prügilasse ladestamise tingimustest.

16 Seaduse nr 549/95 artikli 3 lõige 31 näeb ette, et maksu tasumata jätmisel või ebapiisaval

või hilinenud tasumisel kohaldatakse trahvi, mis võib olla kuni 400% tehtud toiminguga seotud maksusummast.

17 Itaalia 9. oktoobri 2002. aasta seadusandliku dekreeedi nr 231, millega võeti siseriiklikusse õigusesse üle direktiiv 2000/35 hilinenud maksimisega võitlemise kohta äritehingute puhul (*GURI* nr 249, 23.10.2002, lk 16), artikli 1 lõige 1 ja artikli 2 punkt a sisuliselt kordavad nimetatud direktiivi artikli 1 ja artikli 2 punkti 1 sõnastust.

Põhikohtuasi ja eelotsusetaotlus

18 Roomas asuv Pontina Ambiente kogub ja kõrvaldab jäätmeid. Ta tegevus seisneb eelkõige selleks mõeldud prügilas Lazio maakonna eri omavalitsusüksustest pärit tahkete jäätmete vastuvõtmises, ladustamises, nende töötlemises erinevate teisendtoodete ja komposti tootmiseks ning nende mahu vähendamises.

19 Seaduse nr 549/95 ja maakondliku rakendusseaduse kohaselt on Pontina Ambiente kohustatud igas kvartalis maksma Lazio maakonnale erimaksu tahkete jäätmete prügilasse ladestamise eest, maks tuleb tasuda hiljemalt sellele kvartalile järgneval kuul, mil tehti ladestamistoimingud. Pontina Ambiente peab selle maksu sisse nõudma kohalikelt omavalitsusüksustelt, kes toovad oma jäätmed prügilasse.

20 Kõnealune äriühing hilines 2004. aasta kolmandas ja neljandas kvartalis maksu tasumisega, mistõttu Lazio maakonna pädev ametiasutus saatis talle 2006. aasta oktoobris kaks maksuteadet ja määras talle samas seaduse nr 549/95 artikli 3 lõikes 31 ette nähtud rahatrahvi.

21 Pontina Ambiente esitas Commissione tributaria provinciale di Romale (esimese astme maksukohus) 4. jaanuaril 2007 kaebuse, milles palus tühistada Lazio maakonna võetud meetmed.

22 Pontina Ambiente vaidlustas seaduse nr 549/95 sätteid osas, milles need näevad prügila käitajale ette kõnealuse maksukohustuse. Samuti vaidlustab ta tema suhtes kohaldatud sanktsioonid Lazio maakonnale maksu hilinenud tasumise eest, sest hilinemine tekkis asjaomaste omavalitsusüksuste tõttu. Pontina Ambiente kritiseeris asjaolu, et kõnealuse maksu tasumist prügila käitaja poolt ei ole seatud sõltuvusse nende teenuste eest tasumisest, mida on osutanud asjaomane omavalitsusüksus, ja seda, et kõnealuste omavalitsusüksuste suhtes ei ole ette nähtud mingit sanktsiooni.

23 Äriühing viitas sellele, et käsitletava maksu kohaldamise korra teatud üksikasjad ei ole liidu õigusega kooskõlas, eelkõige mis puudutab maksukohustuslase määratlemist ja maksu tasumisega hilinemise korral sanktsioonide määramise korda; täpsemalt on need vastuolus EÜ artiklitega 12, 14, 43 ja 46 ning direktiivi 1999/31 artikliga 10 ja direktiivi 2000/35 asjakohaste sätetega.

24 Commissione tributaria provinciale di Roma leidis, et Pontina Ambiente esitatud etteheited võivad olla põhjendatud, ja tegi järgmise otsuse:

„Arvestades, et [...] seaduse nr 549/95 artikli 3 lõiked 26 ja 31, kui neid tõlgendada sarnaselt maksuametiga eelkäsitletud moel ja vastavalt neis sätetes *expressis verbis* sõnastatule, võivad olla vastuolus [EÜ] artiklitega 12, 14, 43 ja 46, direktiivi 1999/31 [...] artikliga 10 ja direktiivi 2000/35 [...] põhjendustega [7, 10, 16 ja 19]; arvestades, et on tekkinud küsimus kõnesolevate siseriiklike õigusnormide kooskõla kohta ühenduse õigusega, peatada käesolevas kohtuasjas menetlus ja maksuteate täitmine ning saata küsimus lahendamiseks Euroopa Kohtule [...] tema eripädevuse raames”.

Eelotsusetaotlus

Eelotsusetaotluse vastuvõetavus ja eelotsuse küsimuste sõnastamine

25 Euroopa Ühenduste Komisjon tõstatab eelotsusetaotluse vastuvõetavuse küsimuse, kuna esiteks ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohus sõnastanud küsimust selgelt ja teiseks, kuna eelotsusetaotluses palutakse, et Euroopa Kohus teeks otsuse siseriiklike õigusnormide kooskõla kohta liidu õigusega.

26 Lisaks märgivad Itaalia valitsus ja komisjon, et eelotsusetaotlus ei sisalda mingit teavet, mis võimaldaks mõista, miks eelotsusetaotlus viitab EÜ artiklitele 12, 14, 43 ja 46.

27 Esiteks tuleb meenutada, et kuigi Euroopa Kohus ei ole eelotsusemenetluses pädev lahendama küsimust, kas siseriiklik meede on liidu õigusega vastavuses, on tal siiski õigus anda siseriiklikule kohtule liidu õiguse tõlgendamise kõik juhtnöörid, mis võimaldavad siseriiklikul kohtul tema menetluses oleva kohtuasja lahendamiseks seda vastavust hinnata (16. juuli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-254/08: Futura Immobiliare jt, kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 Teiseks tuleb märkida, et kuigi eelotsusetaotluse esitanud kohus ei ole eelotsuse küsimust sõnastanud selgelt, on ta siiski esitanud põhikohtuasja iseloomustavate faktiliste ja õiguslike asjaolude kohta piisavalt teavet, et võimaldada Euroopa Kohtul mõista, mis on eelotsusetaotluse ese ja anda asjaomaste liidu õiguse sätete tõlgendus, mis võib olla tarvilik käsitletava vaidluse lahendamiseks.

29 Direktiivi 1999/31 artikli 10 ja direktiivi 2000/35 osas on see nii. Seevastu ei selgitata eelotsusetaotluses üldse EÜ artiklitele 12, 14, 43 ja 46 tehtud viite asjakohasust. Eelkõige ei täpsustata eelotsusetaotluses, mille suhtes võiks neid artikleid kirjeldatud olukorras kohaldada, ja nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktides 35–38 märkinud, tundub, et tegemist on selgelt üheainsa liikmesriigi sisese olukorraga, mille ükski element ei seonu piiriülese olukorraga.

30 Neil asjaoludel tuleb nentida, et eelotsusetaotlus on vastuvõetav, välja arvatud viite osas EÜ artiklitele 12, 14, 43 ja 46.

31 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu antud teabest võib tuletada, et eelotsusetaotlus puudutab järgmisi küsimusi.

1. Kas direktiivi 1999/31 artiklit 10 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, nagu käsitletakse põhikohtuasjas ja mis kohustavad prügila käitajat tasuma erimaksu tahkete jäätmete prügilasse ladestamise eest, mille peavad talle hüvitama jäätmeladestanud omavalitsusüksused, ja mis näevad ette käitajale rahatrahvi määramise selle maksu tasumisega hilinemise korral, ilma et asjaomaselt omavalitsusüksuselt nõutaks kindla tähtaja jooksul kõnealuse maksusumma hüvitamist käitajale, ja mis jätavad hilinenud hüvitamise korral käitaja kanda kõik hilinemise tõttu tekkinud kulud, sh talle määratud rahatrahvi summa?

2. Kas direktiivi 2000/35 tuleb tõlgendada nii, et sellised summad, mis prügila ladestanud omavalitsusüksus võlgneb prügila käitajale näiteks tulenevalt maksu hüvitamise kohustusest, kuuluvad kõnealuse direktiivi kohaldamisalasse ja kas seetõttu on liikmesriigid nimetatud direktiivi artikli 3 alusel kohustatud tagama, et nende summade hilinenud tasumise korral on võimalik nõuda intressi?

Sisulised küsimused

Esimene küsimus

32 Direktiivi 1999/31 artikkel 10 sätestab, et liikmesriigid võtavad meetmeid, millega tagatakse, et prügila rajamise ja kasutamisega seotud kulud kaetakse hinnaga, mille võtab asjaomase prügila käitaja igat liiki prügi ladestamise eest sellesse prügilasse.

33 Nagu märgib kohtujurist oma ettepaneku punktis 49, ei kohusta direktiivi 1999/31 artikkel 10 liikmesriiki korraldama prügila kulude katmist mingil kindlal viisil. Kuna praegu ei ole liidu õiguses ühtegi EÜ artikli 175 alusel vastu võetud õigusakti, mis näeks liikmesriikidele ette kõnealuste kulude katmise täpse meetodi, võib seda rahastamist seega vastavalt asjassepuutuva liikmesriigi valikule tagada ükskõik milliste vahenditega – kas maksu või lõivu abil või muul viisil (vt analoogia alusel eespool viidatud kohtuotsus Futura Immobiliare jt, punkt 48).

34 Seetõttu ei ole direktiivi 1999/31 artikliga 10 vastuolus, kui liikmesriik kehtestab ladestatud jäätmetele maksu, mille peab tasuma prügila käitaja, kes nõuab maksu sisse jäätmete valdajalt, kes jäätmed ladestab. Selle sättega ei ole ka vastuolus käitajale sanktsioonide määramine, kui ta hilineb asjaomase maksu tasumisega, kuna selliste sanktsioonide kehtestamine ning maksukohustuslase kindlaksmääramine on üksnes liikmesriikide ülesanne.

35 Direktiivi 1999/31 artikkel 10 kehtestab siiski nõude, mis tuleneb ka direktiivi põhjendusest 29, et liikmesriigid peavad võtma meetmed, et tagada, et jäätmete prügilasse ladestamise eest nõutav hind katab kõik kulud, mis on seotud prügila rajamise ja kasutamisega.

36 Nimetatud nõue on põhimõtte „saastaja maksab” väljendus; see põhimõtte näeb ette, nagu Euroopa Kohus on juba direktiivi 75/442 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. aprilli 2006. aasta direktiivi 2006/12/EÜ jäätmete kohta (ELT L 114, lk 9) osas otsustanud, et jäätmete kõrvaldamise kulud peavad kandma nende valdajad (vt 7. septembri 2004. aasta otsus kohtuasjas C-1/03: Van de Walle jt, EKL 2004, lk I-7613, punkt 57; 24. juuni 2008. aasta otsus kohtuasjas C-188/07: Commune de Mesquer, EKL 2008, lk I-4501, punkt 71, ja eespool viidatud kohtuotsus Futura Immobiliare jt, punktid 44 ja 45 ning seal viidatud kohtupraktika). Nimetatud põhimõtte sisaldub direktiivi 1999/31 eesmärgis, mis direktiivi artikli 1 lõike 1 kohaselt on direktiivi 75/442 nõuete täitmine, ja eelkõige artiklis 3, mis paneb liikmesriikidele muu hulgas kohustuse võtta vajalikud meetmed, et edendada jäätmete tekkimise vältimist või vähendamist.

37 Sellest tuleneb eelkõige, et olenemata sellest, millised siseriiklikud eeskirjad prügilaid reguleerivad, peavad need eeskirjad tagama, et jäätmete valdajad, kes jäätmeid nende kõrvaldamiseks ladestavad, kannavad kõik prügila käitamiskulud.

38 Kuigi liikmesriik võib prügila käitajale kehtestada jäätmemaksu, mille käitajale peavad hüvitama omavalitsusüksused, kes oma jäätmeid prügilasse ladestavad, võib ta seda järelikult teha vaid tingimusel, et koos kõnealuse maksusättega võetakse meetmed, millega tagatakse maksu tõhus ja kiire hüvitamine, et see ei koormaks käitajat ülemääraste käitamiskuludega, mis tulenevad sellest, et kõnealused omavalitsusüksused on tasumisega hilinenud ja rikuvad niimoodi põhimõtet „saastaja maksab”. Koormates käitajat selliste kuludega, jäetakse tegelikult tema kanda selliste jäätmete kõrvaldamise kulud, mida tema ei ole tekitanud, vaid mille puhul ta teenuseosutajana lihtsalt tagab nende kõrvaldamise oma tegevuse raames.

39 Samuti kui põhikohtuasjas käsitletav maks, mis arvutatakse prügilasse ladestatud jäätmete koguse alusel, kujutab endast käitamiskulu direktiivi 1999/31 artikli 10 tähenduses, mis tuleb arvata jäätmete ladestaja poolt prügila käitajale makstava hinna sisse, peavad kõik kulud, mis käitajal tekivad jäätmete valdaja poolt nimetatud alusel võlgnetavate summade hüvitamise käigus, eelkõige nende summade hilinenud tasumise tõttu tekkinud kulud ning sealhulgas võimalikud

rahatrahvi vältimiseks tehtud kulutused ? igal juhul sisalduma asjaomases hinnas, et need vastaksid direktiivi 1999/31 artikli 10 nõuetele.

40 Sama kehtib prügila käitajale kõnealuse maksu tasumisega hilinemise eest määratud rahatrahvi suhtes, juhul kui hilinemine on tingitud asjaolust, et jäätmete valdaja hilines kõnealuse maksusumma hüvitamisega, mida peab kontrollima siseriiklik kohus.

41 Lähtudes eeltoodust, tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 1999/31 artiklit 10 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, nagu käsitletakse põhikohtuasjas, mis kohustavad prügila käitajat tasuma maksu, mille peavad talle hüvitama jäätmeid ladestanud kohalikud omavalitsusüksused, ja mis näevad ette käitajale rahatrahvi määramise maksu hilinenud tasumise korral, kuid siiski tingimusel, et koos nimetatud õigusnormidega võetakse meetmed, millega tagatakse maksu tõhus ja kiire hüvitamine, ja tingimusel, et kohaliku omavalitsusüksuse poolt käitajale makstav hind sisaldab kõiki hüvitamise käigus tekkinud kulusid ja eelkõige kulusid, mis tekivad kohaliku omavalitsusüksuse poolt nimetatud alusel käitajale võlgnetavate summade hilinenud tasumise tõttu, kaasa arvatud selle hilinemise tõttu käitajale määratud võimalik rahatrahv. Siseriikliku kohtu ülesanne on kontrollida, kas nimetatud tingimused on täidetud.

Teine küsimus

42 Pärast seda, kui direktiiv 2000/35 sätestab artiklis 1, et direktiivi sätteid kohaldatakse kõigi maksete suhtes, mis on tehtud äritehingute eest tasumiseks, määratleb direktiivi artikkel 2 punktis 1 „äritehingud” kui „ettevõtjatevahelised või ettevõtjate ja riigiasutuste vahelised tehingud, mille tulemuseks on kaupade tarnimine või teenuste osutamine tasu eest”.

43 Nimetatud sätted on samas sõnastuses üle võetud Itaalia õigusesse 9. oktoobri 2002. aasta seadusandliku dekreediga nr 231.

44 Käesoleval juhul käsitletakse põhikohtuasjas prügila käitaja ja jäätmeid ladestava omavalitsusüksuse suhet ning eelotsusetaotluses esitatud teabest nähtub, et käitaja osutab omavalitsusüksusele teenust, nimelt ladestatavate jäätmete kõrvaldamise teenust, mille eest omavalitsusüksus maksab talle vastutasuks hüvitist, mis sisaldab vastavalt seaduse nr 549/95 artikli 3 lõikele 26 erimaksu, mille käitaja on tasunud.

45 Seega ilmneb, et vastupidi Itaalia valitsuse väidetele kujutab prügila käitaja ja jäätmeid ladestava omavalitsusüksuse suhe endast ettevõtja ja kohaliku omavalitsusüksuse tehingut, mis seisneb teenuse osutamises tasu eest ning on järelikult äritehing direktiivi 2000/35 artikli 2 punkti 1 tähenduses.

46 Niisiis kuuluvad maksed, mis on tehtud kõnealuse tehingu eest tasumiseks, direktiivi 2000/35 kohaldamisalasse.

47 Seetõttu peavad liikmesriigid sellises olukorras nagu põhikohtuasjas direktiivi 2000/35 artikli 3 alusel tagama, et hilinenud tasumise korral maksab jäätmeid ladestav kohalik omavalitsusüksus prügila käitajale võlgnetavate summade eest intressi, ning vastaval juhul, nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 38, tuleb tagada, et need summad sisaldavad käitaja tasutud maksusummat, mille peab hüvitama kohalik omavalitsusüksus, kes need jäätmed ladestas.

48 Lähtudes eeltoodust, tuleb teisele küsimusele vastata, et direktiivi 2000/35 artiklit 1, artikli 2 punkti 1 ja artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et sellised summad, mis prügi ladestanud kohalik omavalitsusüksus võlgneb prügila käitajale näiteks tulenevalt maksu hüvitamise kohustusest, kuuluvad kõnealuse direktiivi kohaldamisalasse ja seetõttu on liikmesriigid nimetatud direktiivi

artikli 3 alusel kohustatud tagama, et käitaja saab kohaliku omavalitsusüksuse poolt nende summade tasumisega hilinemise korral nõuda temalt sisse intressi.

Kohtukulud

49 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulud, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. **Nõukogu 26. aprilli 1999. aasta direktiivi 1999/31/EÜ prügilate kohta (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. septembri 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 1882/2003) artiklit 10 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, nagu käsitletakse põhikohtuasjas, mis kohustavad prügila käitajat tasuma maksu, mille peavad talle hüvitama jäätmeid ladestanud omavalitsusüksused, ja mis näevad ette käitajale rahatrahvi määramise maksu hilinenud tasumise korral, kuid siiski tingimusel, et koos nimetatud õigusnormidega võetakse meetmed, millega tagatakse maksu tõhus ja kiire hüvitamine, ja tingimusel, et kohaliku omavalitsusüksuse poolt käitajale makstav hind sisaldab kõiki hüvitamise käigus tekkinud kulusid ja eelkõige kulusid, mis tekivad kohaliku omavalitsusüksuse poolt nimetatud alusel käitajale võlgnetavate summade hilinenud tasumise tõttu, kaasa arvatud selle hilinemise tõttu käitajale määratud võimalik rahatrahv. Siseriikliku kohtu ülesanne on kontrollida, kas nimetatud tingimused on täidetud.**

2. **Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. juuni 2000. aasta direktiivi 2000/35/EÜ hilinenud maksmisega võitlemise kohta äritehingute puhul artiklit 1, artikli 2 punkti 1 ja artiklit 3 tuleb tõlgendada nii, et sellised summad, mis prügi ladestanud kohalik omavalitsusüksus võlgneb prügila käitajale näiteks tulenevalt maksu hüvitamise kohustusest, kuuluvad kõnealuse direktiivi kohaldamisalasse ja seetõttu on liikmesriigid nimetatud direktiivi artikli 3 alusel kohustatud tagama, et käitaja saab kohaliku omavalitsusüksuse poolt nende summade tasumisega hilinemise korral nõuda temalt sisse intressi.**

Allkirjad

* Kohtumenetluse keel: itaalia.